Hồi thứ sáu mươi bốn
Chung hậu ba lần thu Bạch Khởi
Công Mộng bốn phía phục Ôn Tuyền

Nói về từ khi Chung hậu bình phục nước Lỗ xong rồi, trong nước Tề an hưởng thái bình, biển lặng tăm kình, núi không hơi cáo, nhà nhà ấm no đông đảo, người vui vẻ xướng ca. Hoạ phong ba lượt chúc hoàng gia, cầu cho thánh chúa phú, thọ đa nam tử.

Khi ấy, vợ chồng Tuyên Vương vừa buổi thăng điện, xảy thấy quân Hoàng môn vào tâu rằng:

– Có sứ thần ở bên nước Tần đến dâng biểu, còn ở trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Tuyên Vương liền giở ra xem, thấy trong lời biểu nói rằng:

"**Bên nước Tần mới được một cái Cửu liên hoàn, thật là một vật báu lạ trên đời chẳng có, mà bên Tần không ai biết mở được, nên xin mời Tuyên Vương cùng Chung hậu với Yến Anh tới Hàm Dương hội yến với hạ bang. Như mở ra được vật này thì tôn làm thượng quốc.**"

Tuyên Vương coi rồi, lại đưa cho Chung hậu coi. Chung hậu xem qua liền nói với sứ thần rằng:

– Người hãy về tâu lại với Trang Tương vương, ngày mai sẽ có vợ chồng Ai gia tới Hàm Dương phó hội.

Sứ thần vâng dạ rồi lui ra, bôn ba trở về nước. Xong việc ấy, Vương hậu liền truyền lệnh cho mấy vị Tổng nhung tuyển lựa mươi muôn binh cho tráng kiện, rồi đó Thiên tử bãi triều, ai lui về dinh nấy lo sửa soạn theo việc bổn phận của mình.

Qua ngày sau, đầu canh năm, các tướng tựu tới giao trường điểm dượt binh mã xong rồi, giây lát Tuyên Vương và Chung hậu ngự giá đến nơi, phát pháo khởi trình, chỉ thẳng Hàm Dương đi tới. Chẳng mấy ngày đi tới Đồng Quan[61] thấy quân binh võng giá tiếp rước ân cần, vợ chồng Tuyên Vương đi thẳng vừa tới Kỳ Sơn, thấy Trang Tương vương đã ở đó chực rước. Tuyên Vương xuống kiệu, đến thi lễ và nói rằng:

– Vợ chồng quả nhân có ơn đức gì đâu mà phiền hiền vương tới xa nghinh tiếp.

Tần vương đáp:

---

[61] là chỗ ải giao giới nước Tần

– Bấy lâu nay lòng tôi hằng hoài vọng, bây giờ mới được thấy dung nhan. Vậy xin mời Vương huynh và Vương tẩu vào thành vầy tiệc để tỏ chút lòng thành của tổ quốc.

Chung hậu liền truyền lệnh cho hai vị Tổng soái là Vương Bình và Quốc Anh đem binh lên trên Thạch Sơn an trú, còn chúng tướng thảy đi theo mình bảo giá. Các tướng theo lớp thứ chỉnh tề rồi Tuyên Vương và Chung hậu đi trước, Tần vương với chúng tướng theo sau.

Đi được một hồi lâu thì đã tới Long đình báu điện, Tuyên Vương và Chung hậu vào ngồi giữa, Tần vương thì bồi yến một bên. Giây lát tiệc ngọc dâng lên, chẳng thiếu chi là đồ sơn trân hải vị. Rượu được ba tuần rồi, Tần vương khi ấy mới nói rằng:

– Bên hạ bang tôi có ba món trân bảo, thật là vật lạ trên đời. Một là cái Cửu Khúc Liên Hoàn, có chín lỗ tai lung linh bạch ngọc, tay thợ trời rất nên kỹ xảo, dẫu thần soi quỷ chạm cũng không bì; hai là có thằng tiểu đồng tên gọi là Bạch Khởi, sức mạnh muôn người khôn địch, ba năm nay đã lập cuộc lôi đài, thật trong đời có một không hai, bên hạ bang đã không tay đối thủ. Còn ba có một cái suốt gọi là Ôn Tuyền thuỷ, suối này bốn mùa đều nóng tựa nước sôi. Hễ ai có phúc xuống tắm thì hưởng thọ lâu dài, như ai vô phúc thì phải bị miệng câm mắt tối.

Chung hậu khi nghe Tần vương nói hết các việc thì sực nhớ lại lúc đi thám địa huyệt, Thánh mẫu có đưa ra một cái bảo bối, cũng gọi là Cửu Khúc Liên Hoàn, bảo phải mở ra ráp lại cho thuộc lòng, rồi sau lâm nguy sẽ hưởng dụng, hay là vật đó bây giờ ở đây hay chăng? Nghĩ rồi bèn hỏi Tần vương rằng:

– Vậy chớ cái Cửu Khúc Liên Hoàn ở đâu, xin đưa cho Ai gia xem thử?

Tần vương lật đật mở cái cẩm nang đưa ra, Chung hậu cầm lấy ngắm nghía một hồi thì thấy không khác gì cái Cửu Khúc Liên Hoàn mình đã thấy, bèn nói với Tần vương rằng:

– Như vậy báu này Ai gia mở ra và ráp lại được, thì nước Tần phải tấn cống xưng thần. Nếu Ai gia mà mở ráp không được thì nước Tề phải chịu làm hạ quốc.

Tần vương cả đẹp và dạ dạ y lời. Lúc ấy Tuyên Vương thấy cái Cửu Khúc Liên Hoàn đẹp đẽ thì cũng cầm lấy mà coi, ngặt vì không biết ngõ mở ráp thế nào, lại thấy Chung hậu hứa lời chắc chắn kết giao thì trong bụng có ý buồn vì sợ mình lỡ lời hứa nên không lẽ nói chi, còn Tề thần thảy đều lấy mắt ngó nhau, không biết tính kế gì mà Chung hậu giao lời chắc chắn lắm.

Khi ấy Chung hậu thấy Thiên tử cùng chư thần đều có ý buồn, liền lấy cái Cửu liên hoàn cầm nơi tay, vặn qua phía trái một cái, rồi xoay lại phía mặt một chiều, day qua trở lại lắm lúc khắc khiêu, giây lát thấy cái liên hoàn mở ra làm chín miếng, chín lần lại thành tám mươi mốt miếng, coi ra lớn nhỏ bộn bề.

Chung hậu mở đã xong rồi, bây giờ ráp trở lại từ miếng hoàn thành y như cũ. Vua tôi Tề thảy đều mừng rỡ, còn Tần vương thì mất vía kinh hồn. Kế đó lại đòi Bạch Khởi tới. Bạch Khởi vâng mệnh đến ra mắt. Tần vương chỉ cho Chung hậu và nói:

– Thằng nhỏ đó võ nghệ cao cường thập bội.

Chung hậu liếc qua thấy người đó đầu beo mắt vượn, lưng cọp vai sư, thật là một kẻ anh hùng, không trách chi Tần vương khoe môi múa miệng. Xem rồi liền kêu Bạch Khởi nói rằng:

– Ai gia nghe Tần vương nói ba năm nay ngươi lập lôi đài thi võ mà không ai dám địch thủ với ngươi, bây giờ đây hãy tỷ thí với Ai gia, cho rõ mặt tiên sinh hào kiệt.

Bạch Khởi cúi đầu vâng lệnh và thưa rằng:

– Nếu như Quốc mẫu hơn ngu thần thì Tần làm hạ quốc, còn như ngu thần hơn Quốc mẫu, thì xin Quốc mẫu nhượng cho Tần làm thượng quốc.

Chung hậu chịu và nói rằng:

– Ai gia dù có hơn ngươi một lần thì cũng chưa đủ làm chi giỏi, ta quyết ăn ngươi ba lượt cho biết sức đàn bà.

Bạch Khởi cúi tạ rồi lui ra, còn vua tôi nhà Tần thảy đều vui đẹp. Chung hậu lúc này xuống Long điện, đổi thay đồ cung phục rồi cầm đao lên ngựa thẳng tới Diễn võ trường. Bạch Khởi cũng lên ngựa cầm trường thương, đến giáo trường tỷ thí.

Hai bên giàng giá ra thứ tự hẳn hoi, rồi buông ngựa tới lui năm chục hiệp. Thật là tay võ nghệ tinh thông, chẳng khác chi cọp giỡn với rồng, bề thắng bại chưa chắc ai là giải nhất. Chung hậu chém bậy một đao rồi bỏ chạy, Tuyên Vương ở trên xem thấy hoảng hồn. Bạch Khởi lại giục ngựa theo và kêu với rằng:

– Xin Quốc mẫu trở lại đánh cùng tôi cho đầy trăm hiệp.

Nói vậy mà cứ giục ngựa rượt theo. Chung hậu thấy Bạch Khởi đuổi đã gần kề liền quày ngựa trở lại, thuận tay xô Bạch Khởi một cái nhào lăn xuống ngựa. Tề thần vỗ tay reo ó, còn vua tôi nhà Tần đều thất vía kinh hồn. Bạch Khởi khi ấy lật đật đứng dậy nói rằng:

– Trước mặt làm cho người ta thua kìa mới sợ, còn sau lưng bất ý ai khen. Xin hãy cùng tôi đấu chiến thêm một phen, như Quốc mẫu thắng nữa thì tôi mới chịu đầu phục.

Chung hậu bằng lòng rồi kẻ thương người đao, đánh một hồi nữa tối trời tối đất. Chung hậu lúc ấy giả đưa đao giá đầu chém xuống, Bạch Khởi tưởng thật đưa thương gạt ra. Chung hậu lại day cán đao đánh trúng Bạch Khởi một cái ngang hông, té nhào xuống ngựa, đầu thì chổng xuống đất, hai chân chổng lên trời, trong miệng huyết chảy đỏ tươi. Tổng nhung là Bạch Bích thấy vậy, thương con trẻ và nói rằng:

– Thôi, con đừng đua tranh nữa, xin chịu thua Quốc mẫu đi cho rồi, đã hai phen cự chẳng lại người, sa xuống ngựa đã xa trời gần đất.

Bạch Khởi giây lát tỉnh lại rồi đáp rằng:

– Lần thứ nhất Quốc mẫu dùng kế trá bại, lần thứ hai đã chém bậy mà gạt người. Chung quốc mẫu thật cũng chưa tài, để cho con đấu sức một hai hồi nữa.

Nói rồi nhảy phóc lên ngựa, đến tâu với Chung hậu rằng:

– Muôn tâu Quốc mẫu, bây giờ đao thương hãy dẹp đi một chỗ, hai người ngồi trên ngựa mà đấu lực với nhau đủ ba lần thắng bại sẽ phân, tới chừng đó ngu thần xin đầu phục.

Chung hậu chịu và nói rằng:

– Ngươi có tài trí chi hãy đem ra cho hết sức, Ai gia cũng y cho như lời.

Nói rồi liền bỏ đao thương, hai người giục ngựa buông ra, bốn tay quần đả nhau tưng bừng. Chung hậu lúc này lại dùng thế phản thủ cầm long, bèn ra tay nắm lấy chiến bào, bắt Bạch Khởi giở hỏng lên để qua nằm trên lưng ngựa mình rồi kêu vua Tần nói rằng:

– Trang Tương vương muốn Ai gia để sống thằng nhỏ này thì ba chung rượu hãy rót đầy, quỳ dâng cho vua Tề chịu làm hạ quốc. Nếu chẳng vậy thì đừng trách Ai gia ra lòng độc ác.

Chung hậu nói vừa dứt lời, Bạch Bích liền chạy đến tâu rằng:

– Xin Quốc mẫu mở lòng sông biển, vua tôi nước Tần sẽ kính đủ ba chung.

Nói rồi quỳ xuống rót rượu. Trang Tương vương cực chẳng đã phải quỳ mà dâng lên ba lượt và tâu rằng:

– Nước Tần cam chịu làm hạ quốc, xin nhường Tề làm bực thượng bang.

Tuyên Vương tiếp lấy vội vàng, vua tôi thảy đều mừng rỡ. Chung hậu xem thấy dâng rượu rồi mới chịu thả Bạch Khởi xuống đất, rồi lại hỏi Tần vương rằng:

– Ba vật trân báu của nước Tần, Ai gia đã phá được hai rồi còn thiếu một. Vậy chớ Ôn Tuyền thủy ở đâu viễn cận, hãy đưa vua tôi ta tới đó thử xem, tắm gội cho biết ai có phúc phận cùng không rồi Ai gia nguyện lấy cho được hàng biểu rồi mới bằng lòng về nước.

Tần vương tâu rằng:

– Vì Vương huynh và Vương tẩu tới đây gấp quá. Cho nên nơi Ôn Tuyền chưa kịp sửa soạn phô trương. Xin hãy tạm đình ít bữa nơi thành Hàm Dương, để sai người lên đó sửa soạn dọn dẹp.

Chung hậu y lời rồi dồn binh an trại nghỉ ngơi.

Nói về Trang Tương vương về đến triều, đòi quân sư là Châu Công Mộng tới thương nghị xong rồi lại trở ra trước dinh Tề dọn yến đãi đằng Tuyên Vương và Chung hậu.

Lúc đó, Châu Công Mộng thăng trướng, hội tề chúng tướng lại truyền rằng:

– Nay bần đạo bày binh bố trận, quyết bắt cho được Vô Diệm trả thù, như ai hay nỗ lực tới đâu thì sẽ luận công hành thưởng. Nếu ai thối lui và nhút nhát, thì bêu đầu thị

chúng chẳng tha, còn ai bắt được Chung hậu và Tuyên Vương thì phong cho tước vương, lưu truyền cho đến đời con cháu.

Các tướng cúi đầu vâng lệnh. Kế đó Công Mộng lấy ra bốn lá tuần phan và bốn tờ giản thiệp giao cho bốn người học trò bảo rằng:

Bốn người hãy lãnh lấy đồ này và đái lãnh mỗi người một ngàn binh mã đi mai phục bốn phía pháp đài, hễ thấy Vô Diệm bại trận xông ra thì phải coi theo trong giản thiệp làm y như kế.

Dặn rồi lại kêu Lương Cao, Lương Cận tới bảo rằng:

– Hai người phải lãnh ba muôn binh cường tráng tới gần suối Ôn Tuyền, đào đất để đồ hỏa dược hỏa diêm, hễ thấy vua tôi Tề đi tới thì chuyên dây ngòi cho nó nổ lên, nếu sai thất ắt là có tội.

Hai người vâng mệnh. Rồi đó liền truyền Tổng nhung là Mộng Kỳ cùng hai người con gái là Mộng Ngọc Trinh và Mộng Ngọc Nga đến bảo rằng:

– Ba cha con phải lãnh ba mươi muôn binh mạnh đem tới núi Lê Sơn cất lập mười toà dinh trại, đặt đúng kế mời vua tôi Tề đãi đằng, chừng ấy phân binh ra một đạo đi ám đoạt dinh Tề. Còn một đạo đi mai phục bên mé sông Vị Hà, chừng thấy Chung hậu chạy qua thì phần về Mộng Lương và Mộng Đống đùa binh ra bắn nhầu, chớ để cho vua tôi Tề thoát khỏi.

Mấy tướng vâng mệnh. Lại kêu thêm Chương Hàng đại nguyên soái bảo rằng:

– Soái gia lãnh lấy năm trăm gia tướng, chờ khi vợ chồng Tuyên Vương xuống tắm dưới Ôn Tuyền, áp binh ra cướp lấy mã đao cho được. Còn phó soái là Đào Xương với Bang Hóa lãnh mười vạn tinh binh đến núi Lê Sơn phân ra bốn phía tuần ra đừng cho cứu binh Tề xông pha vào trận. Còn binh mã Đại nguyên soái là Bạch Khởi với mấy vị thân vương phải lãnh ba chục muôn binh theo bảo hộ vua Tần dưới pháp đài và giúp bần đạo ra tài trợ chiến.

Châu Công Mộng điều khiển xong rồi, các tướng lui ra, ai giữ theo công việc nấy.

Đây nói về Tuyên Vương với Chung hậu đồn binh ở Hàm Dương, mãn đi du quanh phong cảnh nay đã được ba ngày, xảy nghe thấy Vương Lệ Bộ tới tâu rằng:

– Tần vương xin mời Thiên tử và Quốc mẫu ngày nay xin di giá tới Ôn Tuyền.

Chung hậu nhậm lời. Tuyên Vương khi ấy có ý buồn nói rằng:

– Từ Lâm Tri tới đây vả chăng đường trường muôn dặm, ngự thê đã hai lúc đại công, bây giờ xin đó trở về, đừng có đi đâu nữa làm chi cho nhọc sức.

Chung hậu thưa:

– Dẫu cho Tần vương có mai phục trăm muôn binh đi nữa, thần hậu cũng chẳng hề lo. Xin bệ hạ an lòng, đừng lo cho ngự thê điều gì hết.

Nói rồi liền đòi chúng tướng tới dặn rằng:

– Tới hội Ôn Tuyền chớ chẳng phải là việc nhỏ, như núi Lê Sơn đại chiến giao tranh, các ngươi hãy ráng sức bình sinh, cho rõ anh hùng Tề quốc.

Chúng tướng đều vâng lệnh, Chung hậu lấy ra ba cây lệnh tiễn và một tờ giản thiệp kêu Điền Đan tới mà dặn rằng:

– Vương nhi hãy lãnh lệnh tiễn và giản thiệp này dẫn binh tới bảo thủ dinh trại ở núi Lê Sơn, qua bảy ngày rồi coi theo trong tờ thiệp ấy mà làm. Còn Lỗ Quốc Anh, Vương Bình tổng soái, hai người đi theo phò tá vương nhi, hễ thấy điện hạ bại trận thất cơ, thì đóng chặt cửa dinh chớ cho tam quân động loạn. Còn Tề Phụng phải truyền quân sắm hai muôn tấm rèm tị tiễn, tới Vị Hà có việc cần dùng. Còn Tống Thiên với Tống Vạn hai tướng anh hùng, khi tới Ôn Tuyền phải giữ gìn đao mã Ai gia cho cẩn thận. Đông Lộ vương với Vương Tứ lãnh mười muôn binh cường tráng theo mà bảo giá Thiên tử với Ai gia, hãy đồng lòng sát phá xông pha bắt cho được quân sư là Châu Công Mộng.

Chung hậu điều khiển xong rồi, liền truyền quân phát pháo khởi hành. Đi một đỗi đã thấy vua Tần đón tiếp, cùng nhau ngựa sau ngựa trước đi nửa ngày thì đã tới Lê Sơn, ở đó có lão tướng Mông Kỳ dọn dẹp lâu đài yến tiệc. Hai vua bước vào trú, kế thấy cung nga dâng yến lên, ba lần tân chủ mời khuyên, hai vua ấy ăn uống chơi và nghỉ mát.

Nói về Điền Đan điện hạ lãnh binh tới núi Lê Sơn đồn binh tại Thất Thánh quan rồi cất năm trăm quân dũng sĩ bốn phía tuần phòng và sai quân thám tử tuần do cùng thám thính.

Lúc đó, quân sư của Tần sai người đem lệnh tiễn tới giao cho cha con Mông Kỳ đắc lệnh rồi thương nghị với hai người con gái mình, rồi cùng sai người qua dinh Tề thám thính.

Hai bên gặp nhau, quân Tề đón đường lại không cho quân Tần qua, quân Tần về báo cho Tống soái mình hay. Mông Kỳ nổi giận đem binh tới trước dinh Tề mà khiêu chiến. Quân Tề hay được tin liền vào báo rằng:

– Có tướng Tần tới nơi thảo chiến.

Điền Đan liền nai nịt lên ngựa, thấy tướng Tần thì mắng rằng:

– Tần vương thật là hôn quân vô đạo, gạt tới đây mà ám hại vua ta. Thương thay đó tuổi tác đã già đem mình tới sa trường bỏ mạng.

Mông Kỳ nói lớn rằng:

– Thằng nhỏ miệng còn hơi sữa, lại dám cả gan khinh dễ ông già, hãy xưng tên họ đi cho ông hay rồi ông đưa cháu về suối vàng cho an giấc.

Điền Đan đáp rằng:

– Ta là Điền Đan thái tử, chức phong là Tây Lộ vương gia, vậy chớ ông già tên họ là chi hãy nói đi rồi trở về an nghỉ.

Mông Kỳ cười mà nói rằng:

– Tần Trang vương giá hạ, tam biên nguyên soái là Mông Kỳ, ta ở đây vâng lệnh quân sư bắt mi mà cầm tù cho bõ ghét. Thằng nhỏ kia hãy nghe ta nói thật, nay mà Tuyên Vương và Chung hậu dự phó hội Ôn Tuyền, thì đã hung thiểu mà kiết đa, cọp vào chồng khó nỗi tung hoành. Ta trước phải bẻ cho hết vuốt nanh, rồi sau sẽ lột da để dành mà lấy tiếng.

Điền Đan nghe nói cả giận, vung thương đâm liền. Mông Kỳ cũng đưa thương rước đánh. Sức già sao địch lại trẻ, bị một thương đổ ruột chết tươi. Quân Tần chạy tứ tán về báo với hai nàng được rõ. Ngọc Trinh và Ngọc Nga nghe hết đầu đuôi đã tỏ rõ liền khóc và nói rằng:

– Phụ thù bất cộng đái thiên, quyết bắt cho được Điền Đan mà phân thây muôn đoạn.

Nói về Tuyên Vương và Chung hậu khi tới Ôn Tuyền rồi vào nghỉ ngơi Long Bằng, anh em Tống Thiên và Tống Vạn coi giữ đao mã, kế đó xảy thấy nội thần vào tâu rằng:

– Có một viên tướng Tần tới xin bái kiến.

Điền Côn nghe báo lật đật ra trước quân dinh mới biết là Chương Hàng. Điền Côn dắt vào ra mắt Chung hậu. Chương Hàng quỳ xuống tâu rằng:

– Châu Công Mộng đã sai Lương Cao và Lương Cận ở dưới đất chôn những đồ hỏa pháo hỏa lôi chờ tôi đi ra khỏi chỗ này rồi thì nó sẽ châm dây ngòi cho nổ. Người có bảo tôi phải trộm lấy cho được đao mã, rồi thông tin cho chúng nó được hay, chừng đó nó mới ra tay. Tôi sợ nỗi muôn binh cũng không toàn tính mạng.

Chung hậu nghe nói cả kinh rồi tạ ơn Chương Hàng rất trọng. Khi Chương Hàng ra rồi, Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi thần Lục đinh lục giáp tới bảo rằng:

– Nay yêu đạo ám toán hỏa dược phòng toan sát hại Ai gia, nên ta phiền cùng chư thần đem nước ở Ôn Tuyền ra, làm cho trôi những đồ hỏa lôi hỏa pháo.

Chư thần vâng lệnh lui ra. Chung hậu lại đòi Sơn thần, Thổ địa tới dặn rằng làm y như vầy… như vầy.

Nói về Chương Hàng ra trước quân môn, sực nhớ lại chuyện mình, không biết làm sao về phụng mạng, bèn thương nghị với Điền Côn. Điền Côn liền vào tâu lại cho Chung hậu hay. Chung hậu mới nói:

– Việc đó có gì khó, để Ai gia tính cho.

Nói rồi bảo Điền Côn ra lựa một con ngựa hồng và một cây đại đao giống như đồ của mình dùng mà đưa cho Chương Hàng. Chương Hàng thu lấy vội vã tạ ơn, đem đao về dâng cho quân sư Châu Công Mộng.

Đây nói về Chung hậu với Tuyên Vương khi ngự giá tới Ôn Tuyền rồi, thấy suối nước ấy ở trong núi chảy ra, có sáu lỗ mạch, nước trong thấy cát và mát mẻ vô cùng, từng trên làm nhà tắm cũng như Đế vương cung, còn hai bên thì làm nhà nghỉ cho triều

thần văn võ. Tề quốc quần thần xem tỏ rõ, ai nấy cứ theo ngôi thứ mà tắm rửa phủ phê rồi trở về lầu bằng mà an nghỉ.

Còn khi Chương Hàng đem đao mã giả về dâng cho Châu Công Mộng rồi vừa mới đi ra, lại gặp Lương Cao và Lương Cận, hai người hỏi rằng:

– Chẳng hay Nguyên soái đã lấy đao mã ra chưa?

Chương Hàng đáp:

– Ta đã lấy từ hồi nào, sao hai người không châm dây ngòi cho hỏa lôi nổ?

Anh em Lương Cao nghe nói, lật đật châm lửa vào nơi dây ngòi, trước thì ngó thấy khói bay lên, sau lại thấy lặng âm không nghe chi hết. Anh em lòng càng sợ sệt, không biết tại cớ gì mà không nổ.

Kế đó thấy Tống Thiên, Tống Vạn vung thương chạy bay tới, hai anh em trở tay không kịp, đều hồn xuống suối vàng. Anh em Tống Vạn mới đưa hai cái thủ cấp tới dâng cho Chung nương nương. Chung hậu rất mừng, liền truyền lệnh cho tam quân sát phá trùng vây mà bắt cho được Tần vương với Công Mộng. Ba quân vâng lệnh reo hò vang trời.

Đương lúc vừa mới khởi binh, bỗng thấy một đạo sĩ, tay cầm cây phương thiên họa kích, mình cỡi một con cọp có vằn, đầu đội cái mão đạo, chân đi đôi hài cỏ, sau lưng theo hầu ít tên đồ đệ, coi ra cũng là người học đạo tiên sơn. Chung hậu khi ấy ngó thấy liền kêu rằng:

– Bớ thằng yêu đạo, không được vô lễ với Ai gia, hãy nhượng đường để cho ta đi ra, bằng nghịch mạng thì Ai gia không dung thứ.

Chung hậu vừa nói dứt lời, Công Mộng đã vung kích đâm tới. Hai bên đánh được ba trăm hiệp mà chưa định hơn thua. Kế thấy một người đạo sĩ nữa, cầm cây phướn xanh bước ra trước trận, phất qua phất lại ít lần, tức thì sấm nổ vang trời, khói bay tối đất, quân Tề ngó nhau chẳng thấy mặt đều vỡ chạy tưng bừng[62].

Lúc này quân Tề đã vỡ tan, Chung hậu liệu bề cản ngăn không được, cũng giục ngựa chạy theo. Vừa muốn qua phía bắc, lại thấy một đạo sĩ cầm phướng đen, phất qua phất lại ba lần, tức thì đất bằng nổi lên sóng gió, nước đổ ba đào chuyển động, xem thấy chẳng khác như mênh mông biển rộng.

Quân Tề thấy vậy đều té nghiêng té ngửa, thân đứng chẳng vững chân, cùng nhau vỡ chạy tưng bừng, quân Tần lại áp theo rượt đánh[63].

Lúc ấy quân Tề kéo chạy qua phía tây môn, lại nghe có tiếng pháo nổ vang như sấm. Kế thấy một người đạo sĩ cầm cây phướn trắng và có dắt theo một cây búa sắt nơi sau lưng. Chung hậu mới nói rằng:

---

[62] Nguyên người đó là học trò của Châu Công Mộng, tên là Phùng Chấn, vâng lệnh cầm phướn xanh mà giữ cửa phía đông

[63] Người đạo sĩ này là Khương Khảm, cũng vâng lệnh thầy mà giữ chận cửa phía bắc môn

– Bớ thằng yêu đạo, mi tên họ là chi, mau phân qua cho ta rõ?

Người đạo sĩ ấy đáp rằng:

– Ta là người học trò thứ ba của Châu lão tổ, tên là Lưu Dị đại tiên, vâng lệnh thầy trấn thủ tây môn, vậy thì mi phải xuống ngựa bó tay chịu trói.

Chung hậu nghe nói cả giận, vung đao muốn chém xuống thì Lưu Dị đã cầm phướn phất liền, gió Tây Phương một trận thổi lên, bốn phía đều cát bay cây ngã. Quân Tề trông nhau đều chẳng thấy mặt nên cùng nhau vỡ chạy lao xao, bị binh Tần giết chết biết bao. Chung hậu lại nhắm qua phía nam môn chạy tới. Lúc này lại gặp một thầy đạo sĩ nữa, Chung hậu thấy đã mỏi mê, mới buông lời phán hỏi vân vi, người đạo sĩ ấy mới đáp rằng:

– Ta tên Huỳnh Ly, học trò thứ tư của Châu lão tổ, vâng lệnh thầy ở đây giữ cửa này, đố mi chạy đâu cho thoát.

Nói dứt lời cầm roi tiên vung ra, đánh với Chung hậu được chừng ba hiệp rồi dùng kế trá bại lui ra, lấy cây phướn đỏ phất qua, khi không lửa cháy rần rần, quân Tề bị nóng nám mày nám mặt, bèn cùng nhau chạy vào giữa trung ương. Chỗ ấy lại thấy có một cái pháp đài, Chung hậu đùa binh tới ngay, thấy trên đài có một đạo sĩ. Chung hậu đưa đao lên chỉ mặt mà mắng rằng:

– Mi có phải là Châu yêu đạo hay không?

Châu Công Mộng cười và đáp rằng:

– Bấy lâu nghe tiếng Quốc mẫu danh vang tựa sấm, nên bần đạo mới hạ sơn đây. Xét lại thì người chỉ là một đứa con gái ở tại Thương Sơn, sao ngươi dám thị oai cùng các nước. Nay vợ chồng đó đã bị tay ta, ra sao cho được. Hãy nghe lời thầy mà quy thuận Tây Tần, cứ thường năm tấn cống xưng thần, bần đạo sẽ cho về nước.

Chung hậu nghe nói nổi giận mà rằng:

– Dẫu binh Tần có trăm vạn, Ai gia cũng chẳng sợ chút nào, hãy coi ta sẽ đạp tróc thành Hàm Dương, bắt hôn quân và loại trừ yêu đạo.

Nói vừa dứt lời liền giương cung lên bắn Châu Công Mộng. Công Mộng né khỏi, bèn truyền lệnh cho chư tướng, những là Bạch Bích, Bạch Khởi, Thương Ưởng và Lữ Bất Vi áp tới phủ vây Chung hậu.

Lúc này Điền Côn chạy thất lạc và có dẫn được một muôn binh theo bảo giá Tuyên Vương và Yến tử, lên đồn binh tại núi Triều Dương, hằng trông tin Quốc mẫu thắng bại hoài mà không thấy.

Điền Côn mới đi tuần do bốn phía núi, nghe đầy trời pháo nổ vang tai, lật đật trở về tâu lại cho Tuyên Vương hay rồi xin dẫn bốn đội binh đến nơi trợ chiến. Tuyên Vương và Yến tử cũng theo Điền Côn mà sát nhập trùng vi, tả xung hữu đột nhiều khi. Điền Côn lại gặp Tần Thương Ưởng.

Hai người đánh cùng nhau được ba chục hiệp, Thương Ưởng bị một roi giục ngựa chạy dài. Điền Côn chẳng theo bèn giục ngựa đi tìm Chung hậu khắp hết đông tây mà

chẳng thấy. Thì may lại gặp vợ là Thoại Hoa Liêm thị, vợ chồng gặp nhau mừng rỡ, liền vầy một đoàn đi kiếm Chung nương nương.

Đi tới đâu đâm chém tưng bừng, gặp Bạch Khởi và Lã Bất Vi hai đằng ẩu đả. Hai tướng đánh không lại kiếm đường bỏ chạy, còn Bạch Bích cầm thương ngăn lại, bị Thoại Hoa cho một đao đứt ra làm hai đoạn. Binh Tần thấy vậy chạy hoảng, tướng Tề lại nà theo rượt đánh rầm rầm.

Châu Công Mộng ở trên pháp đài xem thấy ân cần, cầm cây phướn vàng phất qua phất lại ít lượt, tức thì đầy trời đất những Huỳnh Sa, bốn phía cao hơn mười trượng vây khốn Tề vương và Chung hậu. Binh tướng Tề như ngồi trong hang, muốn lên trời thì đà không được, nếu xuống đất cũng không đi được. Quân sĩ cùng nhau than khóc, và vái van cầu khẩn đất trời xin cho cứu tinh tới nơi giải phá.

Đây nhắc về chị em Đặng Ngọc Trinh khi nghe quân báo cha mình đã tử trận, tức thì hai chị em nai nịt gọn gàng, dẫn binh ra mà quyết trả thù.

Ba người tử chiến một trăm hiệp có dư, hai gái địch lại một trai không nổi. Ngọc Trinh dùng kế trá bại, Điền Đan giục ngựa đuổi theo. Ngọc Trinh lấy cây Truy hồn chữ ném lên trên đánh Điền Đan nằm sải tay trên lưng ngựa.

Con cu long thật là một con linh thú, biết chủ mình bị thương bèn bỏ trận chạy qua hướng đông bắc. Ngọc Trinh chẳng theo gấp, liền bảo em mình kíp đem thân phụ thu nhập và đưa hài cốt về dinh rồi sẽ truy tróc binh Tề cũng không muộn. Ngọc Nga vâng lệnh ở lại coi giữ gìn binh trại. Các việc an bài, Ngọc Trinh lên ngựa đuổi theo.

Đi vừa một đỗi xa xa, trước mặt thấy có một cái tiểu bá[64] bề ngang có gần mười trượng. Ngọc Trinh lòng mừng khấp khởi, chắc phen này sẽ trả được thù cha, hay đâu đi gần tới bên bờ thì thấy con long cu nhẩy một cái đã qua khỏi bực.

Ngọc Trinh lòng càng bực tức, muốn nhảy theo mà sợ nỗi té xuống sông, bèn lần theo bờ sông ấy đi vòng kiếm chỗ cạn mà rượt theo cho được. Còn con long cu của Điền Đan nhảy qua khỏi sông rồi, cứ chạy miết một nơi vào đến đám rừng, tới chỗ ấy có xóm nhà người ta ở gọi là Đào gia trang, là xóm nhà của quan thượng thư tên là Đào Nhượng.

Người đã hưu trí, về nhà vui thú điền viên vì đã chán lắm điều danh lợi. Trong nhà lại sinh được một người con gái tên là Kim Định tiểu thơ. Mẫu từ đã cưỡi hạc xa chơi còn tiểu thơ cũng chưa có nơi nào vầy duyên cương lệ. Thủa người nhỏ theo học với bà Hỏa Vân thánh mẫu, rồi sau xin về mà nuôi dưỡng cha già, ngày ngày thường săn bắn xông pha, kiếm thú núi đem về ăn thịt.

Bữa ấy tiểu thơ đi săn về tới cửa thấy có một tiểu tướng nằm sấp ở bên lưng ngựa thì chưa biết việc chi lành dữ. Bèn sực nhớ lại, lúc hạ sơn tôn sư có lời huấn dụ rằng: Cứu người mắc nạn ấy là lương duyên, tuy là mình sinh trưởng ở bên Tần, mà sau lại qua Tề kết duyên với một người Kim chi ngọc diệp. Nghĩ rồi, bèn lật đật truyền gia đinh, bảo

[64] con sông nhỏ

bồng người nằm trên lưng ngựa vào nhà, mau thay đổi giáp và đem con ngựa ra sau tàu nuôi dưỡng.

Quân gia đinh vâng lệnh, bồng Điền Đan vào nhà rồi thì thấy nằm trơ trơ như người đã chết. Tiểu thơ lại bảo thay đổi y phục thì gia đinh cực chẳng đã phải nghe theo. Lúc cởi áo ra rồi thấy sau lưng sưng lên một cục xanh bằng miệng tô, hơi thở thì chỉ còn chút đỉnh mà thôi. Tiểu thơ thấy rồi lật đật vào phòng lấy cái Hồ lô ra, khấn vái cùng Hỏa Vân thánh mẫu rằng:

– Như người này với đệ tử có lương duyên túc thì xin cho được đáo thì xuân.

Vái rồi lấy ra hai hoàn linh đan, một hoàn thì cậy răng đổ vào, còn một hoàn thì mài ra thoa chỗ bị vít. Giây lát Điền Đan tỉnh lại, thấy bốn phía những là tú các hương phòng, bèn nhớ lại khi bại trận mạng vong, sao mà lại được tới ở chỗ đây là cớ gì vậy? Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:

– Chỗ này là chỗ nào, nhà của ai đây, xin nói cho tôi rõ?

Tiểu thơ bước lại quỳ thưa rằng:

– Tôi tên là Đào Kim Định, con của Đào Nhượng thượng thơ, cha tôi đã cáo lão dưỡng an, còn tôi là học trò bà Hỏa Vân thánh mẫu. Lúc hạ sơn thầy tôi có dặn: Năm nay ngày này, gặp một người hậu duệ của Tề quân bị nạn tới đây, người ấy là lương duyên của thần thiếp. Bởi vậy khi thần thiếp đi săn vừa về tới, thấy từ quân bị thương nằm trên lưng ngựa, thiếp mới đem về nhà mà cứu tỉnh lại đây.

Điền Đan nghe nói quỳ lạy tạ ơn, Kim Định cũng vội vàng đỡ dậy. Điền Đan nói:

– Tiểu thơ đã có ơn cứu mạng, lại nguyền kết tóc trăm năm, Tiểu vương rất cám đội ơn này, mà ngặt nỗi cha mẹ ta còn đương bị vây trong trận. Vậy xin đó hãy đợi trừ xong yêu đạo, rồi ta tâu cùng vương phụ, vương mẫu ta hay, chừng đó đôi bạn sẽ loan phụng sum vầy, cũng chẳng có chi mà nghi ngại.

Kim Định thưa:

– Xin từ quân hãy y theo lời thiếp, rồi sẽ cùng nhau cứu giá chẳng muộn gì.

Lúc ấy có một tên nữ tỳ đứng một bên thưa rằng:

– Việc nhân duyên tự nơi trời định, xin Từ quan chớ nghĩ vắn nghĩ dài, bữa nay là ngày Huỳnh đạo tốt ngày, xin làm lễ thành thân mà cáo với trời đất, rồi sẽ đề thương phục trừ yêu đạo.

Điền Đan nói:

– Vậy thì mặc y đó toan liệu, ta sẽ y như lời.

Tiểu thơ nghe nói cả mừng, liền truyền nữ tỳ sắp bày lễ vật. Lúc này Đào thượng thư mắc đi vắng, hai người cùng nhau làm lễ bái từ đường, kế tối lại hoa chúc động phòng, cùng nhau thỏa lòng tươi đẹp. Đêm thất tịch Khiên Ngưu phó hội, phỉ tình chung

hương lửa ba sinh, cuộc thừa hoan trời đã tan canh, vợ chồng với thức dậy sửa sang y phục.

Khi vợ chồng Điền Đan thức dậy, trà nước xong rồi, kế thấy nữ tỳ vào báo rằng:

– Có Mộng tiểu thơ đem binh rượt tới nói rằng: Đi kiếm bắt tiểu Tề quân.

Điền Đan nghe nói nổi trận lôi đình, muốn ra bắt Mộng Ngọc Trinh mà trả oán. Kim Định liền thưa:

– Xin từ quân đừng vội giận, để thiếp phân lại một hai lời. Nguyên chị em Mộng tiểu thơ với thiếp là đồng học một thầy, lúc hạ sơn thầy tôi lại có dặn. Vậy để thiếp dùng liên hoàn kế mà xâu chúng nó hết cả đôi, xin từ quân hãy tạm nghỉ thảnh thơi, để mặc thiếp âu lo việc ấy.

Nói rồi truyền nữ tỳ sắp bày tiệc rượu, còn mình thì đi ra tiếp rước Ngọc Trinh. Chị em gặp nhau mừng rỡ phỉ tình mời vào nhà cùng nhau ăn uống. Hai người lúc ấy chén thù chén tạc, Kim Định ép uống, Ngọc Trinh uống đến say mềm lại khuyên rằng:

– Hãy đem rượu binh ra mà đánh phá thành sầu, chị có toán một quẻ biết là ngày lục hạp. Để mai sẽ đi bắt tướng bạch khôi, bạch giáp mà trả thù cho tiên nghiêm.

Kim Định cứ kiếm lời ngon ngọt mời khuyên, rồi kêu nữ tỳ thay đổi y phục, đem Ngọc Trinh vào để ngủ trong phòng, lại nói nhỏ với Điền Đan rằng:

– Phải đại chiến và làm như vầy…như vầy.

Điền Đan một hai từ chối, Kim Đinh cứ theo ép bảo hoài rằng:

– Muốn cho cứu giá mẫu hoàng, phải nghe theo lời thiếp mới phá binh Tần nổi.

Điền Đan tính bề từ chối không nổi, cực chẳng đã cũng phải thuận tình. Kim Định mới ngảnh mặt làm thinh, nháy nữ tỳ bỏ đi ra hết, rồi vội vã phòng loan khép kín, để cho hai người phụng chạ loan chung, mây mưa đánh lộn đá vàng, Ngọc Trinh hãy còn mơ màng giấc điệp. Khi tỉnh giấc nương tay rờ mới biết, có một người nằm nghỉ bên mình, tưởng là Kim Định chị hiền, hay đâu nỗi là người con trai, thẹn thùng lỡ đứng lỡ đi mà hỏi rằng:

– Ngươi là người đâu đó?

Điền Đan đáp:

– Cha ta là Tề Tuyên Vương thánh chúa, còn ta là Tây Lộ vương Điền Đan đây. Vì nàng cùng ta là căn nợ tiền duyên, nên mới xui khiến tới miền này mà gặp gỡ.

Ngọc Trinh nghe nói phần thì mắc cỡ, còn phần thì muốn trả thù cha, vì nghe lời chị em mới dở dang, đến nỗi làm ra cớ sự. Điền Đan nói:

– Bây giờ đã thành phu phụ, oán thù hai chữ nói làm chi, vì đương cơn binh hung chiến nguy, đồ đao thương nó vốn là loài không có mắt. Khuyên nàng chớ đừng quá trách, hãy nghe đây biện bạch một đôi lời.

Ngọc Trinh nghe nói bèn thở ra một hơi, rồi nắm lấy Điền Đan mà la mãi. Đào Kim Định nghe la lớn lật đật mở cửa chạy vô hỏi rằng:

– Người con trai ấy ở đâu sao dám vô chốn này giễu cợt? Ta tưởng là để tiểu thơ vào phòng an giấc, sao lại có dắt trai đem theo vào. Bây giờ còn chi nữa mà réo la, làm cho ta cả nhà thất sắc.

Ngọc Trinh nghe nói liền khóc oà mà đáp rằng:

– Cũng bởi vì em nghe lời chị mới tới nỗi nước non này. Chị ơi, em quyết chết tại đây, nếu sống ra lại thêm xấu hổ.

Kim Định nói:

– Hiền muội hãy khoan đã, để hỏi lại cho ra trước sau. Vậy chớ người này quê quán ở đâu, phải xưng thật hà danh hà tính?

Điền Đan cười mà rằng:

– Mộng tiểu thơ đã rõ biết ta là Điền gia thiên tuế hỏi nữa mà làm chi.

Kim Định nói:

– May ạ! Một chút nữa quên đi. Lúc chị hạ sơn thì tôn sư có dặn rằng: Điền Đan thiên tuế người đó là lương duyên của chị em ta. Thánh mẫu có để lại một cái cẩm nang trong chiến bào, bây giờ sao không lấy ra coi cho biết.

Nói rồi liền truyền nữ tỳ đem đồ nhung phục của Ngọc Trinh đưa ra, hai chị em mới xem qua xem lại, thấy ở trong nhung bào có may thêm một chỗ, mới thảo ra có mấy câu rõ rằng:

Bích Linh động, Hỏa Vân thánh mẫu nương nương, để cẩm nang lại cho hai tiền đồ tỏ rõ. Chị em bây theo ta học đạo, đã có năm thu dư, tới nay từ biệt hạ sơn, thầy còn e nỗi ngày sau nhân duyên tráo chác. Bởi vậy nên thầy làm cẩm nang này dặn trước, tới ngày nay coi đó mà làm. Điền từ quân cùng hai gã tuy là có lỗi sát phụ chi cừu, cũng bởi tại số trời đã định, còn sự nhân duyên thì chớ nên cãi lệnh mà sau mang hoạ tới Thiên đình. Đôi lời dạy bảo phân minh, chớ nghịch mạng mà sinh ra điều tai hoạ[65].

Nói về sau khi Ngọc Trinh xem xong cẩm nang tỏ rõ lời, liền quỳ lạy tạ ơn sư trưởng. Kế Kim Định tiếp theo nói rằng:

– Lúc trước, khi ba chị em ta ở tiên động, hai em thì xuống trước, còn chị phải ở lại sau, mà không nghe thầy nói điều này. Nay có cớ sự như ra vầy đây, thật thầy là người đại thánh, sớm biết nhân duyên của hai chị em mà dặn, thật chị có hay điều gì đâu. Hèn chi hồi chị xuống sau, Thánh mẫu có lời rằng: Ba chị em ta tóc tơ một mối, là ngày này đây. Hiền muội ơi! Chồng như vậy trên đời khó kiếm, rõ ràng là một vị vương thân, vả lại học trò của lão tổ Mộc Trù Quân nữa. Vả lời tục có nói: Oan gia nghi giải bất nghi

[65] Nguyên cẩm nang này là đồ giả, bởi Đào Kim Định biết ý sợ Ngọc Trinh không thuận tình nên giả làm cẩm nang nầy, chờ lúc Ngọc Trinh say rồi, bèn lấy nhung bào may vào trong đó.

kết. Nay em còn chấp nên nhiều việc thì trái lệnh tôn sư, như vậy em phụ công ơn người dạy dỗ sao?

Ngọc Trinh nghe Kim Định phân nói các lời thì làm thinh. Đào tiểu thơ biết ý, bèn truyền cho nữ tỳ dọn tiệc hoa viên rồi đứng dậy rót rượu chúc mừng cho hai người vinh hài cương lệ.

Đây nhắc lại khi vợ chồng Tuyên Vương bị khốn trong Huỳnh Sa trận đã được sáu ngày, lúc này đang bàn luận cùng nhau rằng:

– Phải sai người đi đột xuất trùng vây mà ra để đem binh tới cứu.

Liêm Thoại Hoa khi ấy lĩnh mệnh xin đi. Chung hậu bèn dặn dò các việc. Xong rồi, Thoại Hoa cầm đao lên ngựa xông ra tới cửa đông, tây bắc, ba cửa cũng đều có đại nhân cầm thần phan đón giữ không cho ra.

Khi ấy Thoại Hoa đánh phá tung hoành một hồi bỏ chạy qua phía nam, thì thấy cửa này có một người giữ tên là Huỳnh Ly. Nguyên tên đạo sĩ này còn non yếu, canh giữ mới sáu đêm ngày mà mỏi mệt, nên giao cửa ấy lại cho An Thái vương quyền coi trấn thủ, còn Huỳnh Ly thì trở về nơi trung dinh an nghỉ. Thì may lúc này Thoại Hoa tới đó thì không có ai biết niệm chú dùng phép thần phan. Bởi vậy Thoại Hoa mới thoát khỏi trùng vây được, về Lê Sơn đem binh tới cứu viện.

Còn ba vợ chồng Điền Đan đêm ấy nghỉ an giấc điệp, rạng ngày cùng nhau bàn bạc gia tinh. Kim Định nói:

– Bây giờ muốn cho Ngọc Nga phục thị Từ quân luôn thì phải dùng mưu mới được, vậy để chừng chúng ta kéo tới đó, hai người thì đứng lại mé rừng nghỉ mát, để một mình ta vào trước thông tin. Như Ngọc Nga nàng đã thuận tình thì ta sẽ trở ra báo hỷ.

Ngọc Trinh nói phải, rồi ba người cùng nhau lên ngựa ra đi. Đến chỗ, Kim Định thẳng tới trước dinh Tần, kêu quân giữ cửa mà báo rằng:

– Chúng bây vào báo với Mộng tiểu thơ được rõ, nói có môn đồ Hỏa Vân thánh mẫu tới đây.

Quân liền vào báo lại, Ngọc Nga nghe nói ra trước quân môn mà nghinh tiếp. Chị em gặp nhau mừng rỡ, rước vào trung dinh đàm đạo. Khi Kim Định tới trung dinh, thấy có một cái quan tài để giữ nhà, thì giả làm bộ mà hỏi rằng:

– Linh cữu của ai đó vậy?

Ngọc Nga khóc mà đáp rằng:

– Thằng Điền Đan Tề cẩu nó sát hại cha tôi. Chị tôi đánh nó một cây Truy hồn và theo rượt nó từ bữa hôm qua tới nay chưa thấy trở lại.

Kim Định cũng làm bộ tấm tức tấm tưởi, rồi cầm khăn lau nước mắt hỏi rằng:

– Tướng đó sắc phục thế nào và xuân xanh ước chừng bao nhiêu tuổi?

Ngọc Nga đáp:

– Thằng Tề cẩu tuổi chừng hai chín, toàn thân mặc giáp bạch bào.

Kim Định nói:

– Thật tướng đó như vậy hay sao? Có nghe người ta nói Ngọc Trinh kết duyên cùng người ấy rồi mà?

Ngọc Nga nghe nói chưng hửng hỏi rằng:

– Chị nghe ở đâu?

Kim Định nói:

– Chị có nói láo bao giờ. Sự nhân duyên tự nơi trời định, nên chị phải tuân theo sứ mạng, đưa cẩm nang xuống cho hai chị em. Vừa khi đi đường, vì khát nước chị mới vào quán dịch, lúc ấy chị nghe nhà quán nói đi nói lại rằng: Hôm qua có hai người như vậy, tới mượn phòng làm lễ thành thân, tạm một đêm kết nghĩa châu trần, nay đã kéo qua Tề dinh phục sự.

Ngọc Nga nghe nói ta nha thiết xỉ căm giận chị mình và nói rằng:

– Dưới thế chẳng phải là không ai hảo hán, cam tâm đi làm bạn với đứa cừu nhân. Tôi nguyện trông cho gặp mặt chỉ một lần sẽ bắt phân thây muôn đoạn.

Kim Định nghe nói liền khuyên giải rằng:

– Hiền muội chớ nên vội giận, hãy mở cẩm nang của Thánh mẫu ra mà xem.

Ngọc Nga mới lau nước mắt rồi mở ra coi, thấy có mất lời như vầy:

“Bích linh Hỏa Vân thánh mẫu ban cẩm nang cho đồ đệ được hay: Nhân duyên của hai chị em bây, ấy là Tề Điền gia vương tử, tuy có thù sát phụ mà nghĩa Châu Trần là tại hồ thiên, nên thầy sai Kim Định đưa cho bức giản tiên, phải chị trước em sau cho trọn vẹn. Nếu hai hiền đồ chẳng tuân theo sứ mạng, ắt là mang hoạ lớn chẳng chơi. Trước sau khuyên dạy mấy lời, hai hiền đồ phải bỏ oán làm ân mới được.”

Khi Ngọc Nga xem rồi thở ra nói rằng:

– Hiền tỷ ôi! Như việc em bây giờ thật là khó lắm. Nếu chẳng tuân theo sứ mạng thì phụ công giáo dục thâm ân; còn kết duyên với đứa cừu nhân thì bỏ thù cha không ngó tới hay sao? Hai đường biết sao tới lui, một mình khó nỗi âu lo, chị làm ơn giùm cho, em xin nguyện đền ơn có thủa.

Kim Định nói:

– Ai đều vì chúa nấy, đồ đao thương nó thật vô tình, chẳng phải Điền Đan thù oán chi lão gia, vì trong lúc chiến tranh sao cũng phải có người mất. Còn lời thầy dạy tưởng là sự chắc, phải vâng theo cho vẹn sự nhân duyên, dầu lão gia hồn dưới huỳnh tuyền, cũng mừng con nên được chồng vợ. Vả lại lúc ba chị em ta còn ở trên tiên sơn học đạo thì Thánh mẫu có dạy bảo rõ rằng: Ngày sau ba chị em phải một lòng qua đầu phục Tề bang Chung hậu. Chị xét lời thầy đâu có đó, như nay mà gặp Điền Đan thái tử cũng là sự tình cờ. Thôi hiền muội chớ nghi ngờ mà trễ nải việc thiên cơ phối hợp.

Ngọc Nga nghe Kim Định nói đã hết lời, cứ ngồi than vắn thở dài. Kim Định biết ý Ngọc Nga cũng đã thuận được một hai phần, bèn nói rằng:

– Thôi để ta đi qua bên Tề dinh thám thính coi thế nào rồi chị sẽ bảo vợ chồng Điền Đan thái tử tới đây thì xong việc.

Ngọc Nga nói:

– Phiền chị có lòng chiếu cố, ngày sau em chẳng dám quên ơn.

Kim Định nghe nói cả mừng liền từ giã nhảy lên lưng ngựa, đi một đỗi liền tới rừng cổ thụ, ba người gặp nhau mừng rỡ hân hoan. Kim Định liền thuật lại trước sau mọi chuyện. Điền Đan và Ngọc Trinh lòng mừng khấp khởi, ba ngựa liền song song lướt tới, đi một hồi vừa đến Mông dinh, Điền Đan đứng ngoài chờ đợi tin lành, Kim Định cùng Ngọc Trinh thẳng vào nhung trướng. Khi Ngọc Nga thấy mặt Ngọc Trinh liền cười và nói rằng:

– Hay, hay cho chị! Con hiếu nữ bỏ thù cha chẳng trả, theo người thù mà lấy làm chồng, lo báo oán mà chi cho mệt lòng mệt trí.

Ngọc Trinh nghe em nói khích thì có ý hổ ngươi, kế Kim Định tiếp lấy mà nói rằng:

– Thôi! Hiền muội chớ có nhiều lời, hãy để mà lo việc nhà cho trọn vẹn. Chị đã mời Điền Đan thái tử đi tới, phải vâng lời Thánh mẫu mà tính việc thành thân. Bữa nay là kiết nhật lương thần, sẽ giao bái cùng quỷ thần trời đất.

Ngọc Nga nói:

– Như việc này trước là em vâng lời Thánh mẫu và sau là công khó chị lại qua. Nếu không thì chẳng thà chịu chết làm ma chớ mặt mũi nào đem oán làm ơn sao được.

Ngọc Nga vừa dứt lời, Kim Đinh ra trước cửa dinh rước Điền Đan vào rồi truyền quân vào đặt bày hương án cho hai người đảo cáo trời đất. Việc xong rồi yến tiệc chơi bời, duyên cá nước đã vinh hài cương lệ. Lúc ấy mấy người tính xong việc tang chế, rồi lại bàn luận tới việc giao phong hai nước. Đào Kim Định buông lời trước nói rằng:

– Thánh mẫu có dạy ba chị em ta một món binh pháp gọi là trận Hỏa Long, và dặn chúng ta rằng: Tới ngày nay hiệp lực giao công, phá Tần binh thẳng lên Lê Sơn mà cứu giá.

Điền Đan nghe nói cả đẹp liền hỏi rằng:

– Trận đồ làm cách thức thế nào hãy nói trước để lo mà sắp đặt?

Kim Định thưa:

– Trận ấy phải hai ngàn con trâu cho mập, lấy vải bao mình rồi vẽ như dạng con rồng, trên sừng thì cột hai mũi tiên đao, sau đuôi thì bó những đồ lưu huỳnh hỏa dược và lựa hai ngàn binh dũng lực, giả làm như bộ thiên thần. Thánh mẫu đã ban cho hai ngàn cái hỏa hồ lô, mỗi tên quân phải mang cho một cái. Tới gần trận y theo kế mà dùng, dẫu

binh Tần trăm vạn cũng ra tro, xin Điện hạ chớ đem dạ đo lường, để mặc chúng tôi toan liệu.

Kim Định nói rồi liền truyền cho tam quân sửa soạn đâu đó hoàn thành, rồi bốn vợ chồng ngồi lại trò chuyện với nhau. Kim Định lại nói:

– Châu Công Mộng cao cường pháp lực, còn ngũ hành lại diệu toán tinh thông, bọn ta cự với nó không xong, chắc là lên Lê Sơn không nổi.

Đương khi vợ chồng đàm đạo, xảy thấy quân vào báo là có Tề quốc nguyên soái tới xin ra mắt. Điền Đan truyền lệnh cho vào. Quốc Anh tới quân trường vội vàng thi lễ. Khi ấy Quốc Anh thấy Điền Đan rồi thì mừng rỡ bèn thưa rằng:

– Lúc Quốc mẫu ra binh có dặn rằng, đúng sáu ngày thì mở cẩm nang ra xem.

Điền Đan nghe Quốc Anh nhắn lại cả mừng, liền thò tay vào nhung bào lấy bức cẩm nang ra xem cho tỏ, thấy có mấy câu thơ như vầy:

Muốn phá binh nước Tần,

Chồng vợ phải đồng tâm

Trận Hỏa Long lợi hại,

Mau thỉnh Mộc Trù Quân.

Bốn vợ chồng xem rồi hiểu biết, nếu muốn dùng trận Hỏa Long thì phải có người danh tiên mới được. Điền Đan bèn truyền quân đặt bày hương án, đốt hương rồi quỳ khấn tấu rằng:

– Xin sư phụ lâm phàm, cứu vua tôi Tề bang khỏi nạn.

Đây nói về Mộc Trù Quân đang ngồi trong Cửu khúc bàn long động dưỡng tính tu chân, bỗng nghe mùi hương bay qua thì đã biết căn do sau trước, bèn dặn dò đồng tử ở lại rồi cất mình đằng vân bay tới Hàm Dương, ở trên mây xem thấy tỏ tường liền sa xuống nơi Mông Dương, kêu quân khiến vào thông báo.

Quân giữ dinh chạy vào thưa lại, Điền Đan biết thầy mình đã cưỡi gió giá lâm, bốn vợ chồng liền bước ra ân cần nghinh tiếp vào trong trung dinh rồi vội vàng bái yết. Mộc Trù Quân nói:

– Thầy đã rõ con có sắt cầm phối hiệp, cũng mừng cho giải cấu là duyên. Còn việc bây giờ phải có bốn vị thuyền quyên mới trừ xong yêu đạo.

Điền Đan thưa:

– Đệ tử mới thu được ba người vợ, còn một người nữa thì biết kiếm ở đâu?

Lão tổ nói:

– Thầy đã toán quẻ âm dương biết rõ, giây lát sẽ có viên nữ tướng tới đây, phá Ôn Tuyền như trở bàn tay, bắt yêu đạo không đầy nháy mắt.

Vợ chồng Điền Đan nghe nói cả mừng, sắp đặt tiệc chay ra thiết đãi.

Nói về Liêm Thoại Hoa lúc xông ra cửa phía nam cho An Dương vương một đao lăn nhào xuống ngựa, quân Tần vỡ chạy như ong. Thoại Hoa liền xông phá mấy vòng binh ra khỏi trận. Khi An Dương vương bị tử trận rồi, quân trở về trung dinh báo lại cho Huỳnh Ly hay. Huỳnh Ly lật đật cầm cây phướn đó phất qua phất lại thì Thoại Hoa đã chạy xa rồi, tức mình mới chạy về nam môn cố thủ. Khi Thoại Hoa ra khỏi trận, kéo binh thẳng một hơi về tới Tề dinh, vừa lúc ấy quân của Điền Đan với quân của chị em Ngọc Trinh đã hiệp lại làm một rồi.

Khi quân thủ dinh xem thấy vào báo lại, Mộc Trù Quân nghe báo hân hoan. Vợ chồng Điền Đan cũng đi ra vội vàng tiếp rước. Thoại Hoa vừa tới cũng vội vàng xuống ngựa vào giữa quân dinh ra mắt Lão tổ và hỏi Điền Đan rằng:

– Ba viên nữ tướng nào đó, vương thúc hãy phân tỏ cho chị nghe nào?

Điền Đan đáp:

– Ba người này chẳng phải là ai lạ, thật là vợ chính vợ thứ của em.

Thoại Hoa nghe nói cả mừng, Điền Đan mới thuật lại từ khi đánh Mộng nguyên soái, kế bị một Truy hồn chữ và đầu đuôi tự sự hết một hồi. Thoại Hoa rất đẹp và nói:

– Ấy là nhờ hồng phúc của phụ vương và vương thúc mang hoạ giữa đường mà lại được nên duyên chồng vợ. Bây giờ đây vương phụ và vương mẫu trông cứu binh như khát nước, xin bạch Lão tổ coi định liệu kế gì?

Lão tổ liền phán rằng:

– Đào Kim Định làm chức tiên phong, lãnh năm trăm Hỏa Ngưu với năm trăm dũng sĩ, mỗi người cầm một cái hỏa hồ lô đánh phá phía nam. Còn Liêm Thoại Hoa thì đánh cửa phía tây, Mộng Ngọc Nga tấn binh phía bắc. Mộng Ngọc Trinh vào cửa phía đông. Mỗi người đều lãnh năm trăm Hỏa Ngưu cùng năm trăm dũng sĩ và năm trăm cái hỏa hồ lô nghe hiệu pháo thì xông vào giữa.

Lão tổ lại sai Điền Đan bạt dinh đi theo làm tập hậu.

Nói về bốn viên nữ tướng dẫn bốn đạo binh đánh vào bốn phía. Còn Lão tổ và Điền Đan đem binh đi theo sau tiếp ứng mà đánh vào cửa phía nam cùng Đào Kim Định đi tới nam môn rồi, nghe sau lưng đã có hiệu pháo, liền truyền năm trăm dũng sĩ mở trâu lửa thả vô, mỗi người cầm một cái hỏa hồ lô đều mở nắp ra, lửa bắt lấy đồ hỏa dược cháy đỏ rần rần. Trâu bị lửa đốt sau đuôi nóng hoảng, chạy luôn vào trận, đụng ai chém nấy tưng bừng, quân Tần chết đã ngã lăn. Huỳnh Ly lật đật cầm phướn phất ra, bị Mộc Trù Quân lấy Mộc đạc chiếu lên, Huỳnh Ly nhào lăn xuống ngựa mà chết. Còn ba viên nữ tướng kia, nghe hiệu pháo cũng truyền quân sát nhập trùng vi, bốn phía đều đánh tới nhất kỳ, quân Tần cả loạn đạp nhau chạy, chết vô số.

Châu Công Mộng xem thấy quân mình loạn động, vừa cầm cây phướn vàng phất lên, bị Điền Đan cầm hỏa hồ lô chiếu vào, cây thần phan cháy tiêu đâu mất. Công Mộng bước xuống phán đài tức giận và lại gặp một vị tiên gia, tóc bạc như ngà mà mặt còn như

con nít, ba chòm râu dài đuột đuột, sua lưng mang cây Tru Tiên kiếm, mình cưỡi con Hỏa Long sáng chói, chân đi hài khói tỏa mịt mù. Công Mộng khi ấy hỏi:

– Bần đạo chào Lão sư đó! Vậy chớ tên họ đó là chi mà dám tới đây phá trận?

Mộc Trù Quân đáp:

– Ta làm giáo chủ ở Bàn Long động, đạo hiệu là Mộc Trù Quân. Vậy ngươi hãy nghe lời ta trở về núi tu thân, nếu nghịch mạng thì chẳng phân quấy phải.

Công Mộng nói:

– Còn đó sao không ở tiên sơn mà tu luyện lại xuống đây giúp sức cho Chung Vô Diệm mà làm chi. Nay Lão sư đã giết đồ đệ của ta, thì ta nguyện cùng người định tài cao thấp.

Nói rồi liền kêu:

– Bớ đồ đệ! Hãy ra mà bắt thằng già đó cho ta.

Công Mộng vừa dứt lời xảy thấy một người cưỡi beo vằn xông ra[66], tay cầm cây Tuyên hỏa phủ, một người cưỡi cọp trắng lên là Lưu Tồn cầm cây thiết bảng và còn một người nữa cưỡi con mãng xà tên Khương Khảm tay cầm cương đao. Ba người đồng xông vào một lượt áp đánh Mộc Trù Quân.

Lão tổ cầm gươm đánh múa tưng bừng rồi lấy cái Mộc đạc chiếu ra, ba người đều nhào lăn hết thở. Công Mộng xem qua nổi nóng, bèn vung đồng côn xông tới đánh nhầu. Hai người đánh được hồi lâu mà chưa có ai phân cao thấp.

Kế đó Mộc Trù Quân đưa Mộc đạc chiếu luôn ba cái mà Công Mộng vẫn đứng trơ trơ, Lão tổ mới nghĩ rằng: “Cái phép này là của ông Thái thượng, lúc trước ngài đi truyền giáo tứ phương, đã thọ khí tiên thiên âm dương, hay trừ được bàng môn tả đạo. Nay con yêu này đã dày công tu luyện không biết chừng nó chính quả gần thành, vậy thì ta khá nhiêu dung vì tình nó có công tu luyện.”

Mộc Trù Quân nghĩ rồi bèn kêu Công Mộng mà khuyên rằng:

– Bần đạo cùng tiên trưởng là người tu luyện, đi sát sinh phạm giới làm chi, khuyên đó hãy dẹp trận đi cho Tần, Tề lưỡng bang hoà hảo. Như vậy hai vua đã khỏi cơn phiền não mà quân sĩ lại cảm đức vô cùng, làm chi điều binh nguy chiến hung mà phạm tội với Thiên Công rất nặng.

Công Mộng nghe nói cười gằn mà đáp rằng:

– Mộc Trù Quân có bao nhiêu phép báu, hãy đem ra đấu thử cùng ta. Chớ ta đây vốn thật xương đồng chẳng sợ chi đồ mộc gỗ.

Nói rồi lại vung đồng côn tới đánh, Mộc Trù Quân đưa gươm ra đỡ và nói rằng:

---

[66] Nguyên người ấy tên là Phùng Chấn

– Đạo hữu hãy nghe lời ta khuyên dỗ thì được nên chính quả có ngày, nếu chọc bần đạo ra tay thì e đạo hữu ăn năn không kịp.

Công Mộng nói:

– Mi đã giết hết bốn tên đồ đệ của ta thì ta cùng mi thề chẳng đội trời chung.

Nói rồi lại vung đồng côn đánh tới nữa. Mộc Trù Quân nói:

– Cớ ấy tại nhà ngươi sinh sự chớ trách ta sao bạc tình.

Nói rồi liền cúi đầu xá về hướng nam vái rằng:

– Đệ tử ngày nay phạm giới, xin sư phụ thứ tha.

Nói rồi liền đọc một câu Phổ Hóa thiên tôn, xoè bàn tay trái thổi ra một cái, tức thì Chưởng Tâm Lôi sấm dậy, đánh Châu Công Mộng bể óc chết tươi, và trận Huỳnh Sa đều tiêu tan hết. Rất uổng đạo đức ngàn năm thành tro bụi, bởi vì ham danh đoạt lợi bỏ xác tại cõi trần. Rồi đó bốn phía thần sơn không thấy, trời thanh mây tạnh một màu. Tề quốc quân thần trông thấy mặt nhau, Chung hậu đã biết có tiên nhân tới phá trận.

Lúc này vua tôi Tần vương hồn phi phách tán, rủ nhau chạy trốn lao xao, rủi đâu lại gặp Điền Đan bắt được Trang Tương vương rồi dẫn tới nạp cho Chung hậu. Chung hậu thấy mặt Tần vương liền nổi giận nói rằng:

– Hội Ôn Tuyền rất nên tử tế, để phục binh bốn phía hẳn hoi, những là đồ hỏa pháo hỏa lôi, nhờ pháp lực của quân sư Công Mộng. Nay yêu đạo năm thầy trò đã chết còn Tần vương ta phải giết mới xong, để làm chi cho gây hoạ long thòng. Lời xưa có nói: Giết ong phải làm dứt nọc.

Tần vương khi ấy khóc lóc thưa rằng:

– Việc này tại nơi Châu Công Mộng chớ hạ bang đâu dám khuy tâm, xin Chiêu Dương xuống phúc ra ân cho tiểu vương được toàn tính mạng.

Đương lúc Tần vương năn nỉ bỗng thấy Liêm Thoại Hoa dẫn ba tên nữ tướng tới ra mắt Chung hậu. Chung hậu hỏi:

– Mấy viên nữ tướng nào đó, chẳng hay vì làm sao chúng nó theo con?

Thoại Hoa tâu:

– Ba người đó chẳng là ai đâu lạ, thật là vợ của vương thúc Điền Đan, cùng nhau thỉnh Mộc Trù Quân, lập Hỏa Ngưu trận giải vây cứu giá.

Chung hậu nghe nói cả mừng liền hỏi:

– Vậy chớ giờ Lão tổ ở đâu?

Thoại Hoa thưa:

– Dạ còn ở pháp đài.

Chung hậu bảo Điền Côn dẫn Tần vương đi theo, tới pháp đài thấy Lão tổ ngồi giữa, Điền Đan đứng một bên. Chung hậu cúi đầu làm lễ và thưa rằng:

– Con tôi là Điền Đan thái tử đã mang ơn Thái tổ dạy dỗ nhiều ngày, nay lại tới đây cứu Tề quốc quân thần, ân đức ấy xem bằng sông bằng biển. Xin Lão tổ tạm gót dời đến Lâm Tri một chuyến, cho phỉ tình báo đáp thâm ân.

Mộc Trù Quân nói:

– Bần đạo chẳng ham lưu luyến chốn hồng trần, chỉ ham ở núi non tu thân dưỡng tính thôi. Ngày nay bần đạo xuống đây là vì tình sư đệ, hai là trừ yêu đạo giúp Tuyên Vương. Việc xong rồi tua kíp về non, nếu trễ nải ắt là mang tội.

Nói rồi liền kêu Điền Đan bảo rằng:

– Tề, Sở chắc là dấy động, Dưỡng Do Cơ dùng quỷ tiễn ám hại Chiêu Dương. Nên thầy cho con một bức cẩm nang, tới lúc nguy cấp con mở ra coi sẽ biết.

Điền Đan hai tay tiếp lấy rồi vợ chồng đều lạy tạ tôn sư. Mộc Trù Quân cáo từ về núi, Tuyên Vương, Chung hậu ngó theo giữa thinh không lạy tạ. Rồi đó Chung hậu truyền lệnh bạt dinh, đi ra khỏi núi Lê Sơn, còn Điền Côn thì dẫn Tần vương chỉ thẳng Hàm Dương tấn phát.

Nói về Ngô Khởi từ khi nhuốm bệnh tương tư, ở tại dịch đình điều trị nên không hay tới việc công chúa Lỗ Lâm bị hại rồi. Nay bệnh mới thuyên yên, thì nghe vợ chồng Tuyên Vương đã đi phó hội nơi Hàm Dương lại gặp tay yêu đạo là Châu Công Mộng, vua tôi bị vây tại Ôn Tuyền suối, điều sinh tử chưa rõ lẽ nào. Ngô Khởi nghe vậy thì đắc ý thập phần, sực nhớ tới tình nhân là Hạ thị.

Đây nói về Điền Dưỡng lão vương, khi vợ chồng Chung hậu đi phó hội Hàm Dương, giao cho lão vương quyền coi chính nước, tới nay nghe tin Tuyên Vương bị vây khốn chưa biết hung kiết thế nào, đêm ngày có dạ ưu tư nên sinh ra bệnh. Vì triều thần đều đi phò giá nên không ai có ở nhà, Lão vương lại mang bệnh trầm kha mới truyền cho nội giám đòi Ngô Khởi vào cung ứng chực.

Khi thấy Ngô Khởi lòng còn thao thức, muốn cho gặp Hạ Nghinh Xuân, thì may đâu Đằng các gió đưa duyên, lại gặp dịp cung quan phó triệu. Ngô Khởi rất mừng sửa sang xiêm áo, theo nội giám vào cung, tới long sàng tung hô quỳ lạy. Lão vương khi ấy thấy Ngô Khởi liền sa nước mắt mà nói rằng:

– Bệnh Cô gia chưa biết hung hay kiết, còn Thiên tử với Quốc mẫu không biết ngày nào về, Phò mã phải ở lại đây để hôm sớm giải khuây cùng Cô gia.

Ngô Khởi tâu:

– Xin lão vương bớt điều sầu thảm để đòi lương y tới lo việc thuốc thang. Lời xưa có nói rằng: Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu vô thường tật bệnh. Vậy xin lão vương chớ lo quốc chính để mà bảo dưỡng mình rồng.

Nói rồi truyền nội giám ra đòi ngự y vào nội điện lo thang thuốc. Bữa đó Ngô Khởi nghỉ lại trong cung cấm, giấc mơ màng nghe trống điểm canh hai, sầu đông giọt vắn giọt dài mà chẳng biết có ai tỏ bày tâm sự. Nhìn cảnh lạ thêm đau lòng cùng khuê nữ, thấy trăng già chạnh nhớ sự tình duyên, một mình ngồi đứng không yên mới đem việc xa gần mà hỏi han thái giám.